

[Ministeren for kulturelle anliggender]

regionalt initiativ, som skal formuleres igennem de repræsentantskaber, der er talt om.

Det synes jeg er væsentligt at understrege, fordi det har noget at gøre med antallet af regioner. Jeg tror ikke på, at vi med ét slag har 6-8 regioner. Vi har sagt 6-8 regioner for at have plads nok til dem, der måtte komme ud fra den organiske vækst, som vi må vente ude i landet, når regionsmulighederne kommer, og så skal der være plads til dem inden for rammen.

Der står ingen steder, at der skal etableres 6, 7 eller 8 regionale TV-stationer. Der står, at der skal etableres regioner, og jeg tror, vi kommer langsomt i gang med nogle, som vi kender, og derefter nogle, som vil komme til. Men jeg tror, at det vil gå så sagtelig, fordi det forudsætter en hel del i regionerne selv i retning af initiativ og engagement.

Flere af indlæggene drejede sig om de ændringsforslag, der er stillet i betænkningen vedrørende brugerindflydelse i forbindelse med antenneanlæg ved hybridnet. Jeg har nævnt, at jeg synes, det er ting, som hører andre steder hen, men jeg vil også sige, at jeg, som hr. Tinning rigtigt sagde, er af den opfattelse, at tiden endnu ikke er inde til at tage stilling til det, før vi har set, hvordan udviklingen på de forskellige områder bliver med hensyn til disse ting.

Men på ét område er der dog sket noget. I hybridnetsbekendtgørelsen fra november 1985 er der jo taget højde for, at de områder, som telefonselskaberne forsyner gennem deres egne antenneanlæg, skal forsynes efter aftale med abonnenterne, som tilslutter sig, og det vil altså sige, at dér er der taget hensyn til, at der i de anlæg, som ikke er privatejede, men ejes af telefonselskaberne, skal være en brugerindflydelse.

Jeg mener indtil videre, at foreningsretten gælder udmærket på dette område. Når folk frivilligt slutter sig sammen for at modtage TV, så må de ligesom i andre foreninger demokratisk stemme om tingene, og så må det være flertallet, der bestemmer. Men vi holder det under observation, som jeg har sagt det tidligere; det fremgår også af bemærkningerne til lovforslag nr. L 168, som jo vil være kendt her i tinget, at det er kulturministeriets opfattelse på dette område.

Jeg skal slutte disse bemærkninger med at sige, som jeg begyndte, at det jo er væsentligt, at vi gør os klart, i hvor høj grad der i

virkeligheden er enighed om, at vi skal have et TV 2. Og nu er chancen der for at få et TV 2, som indfrier en lang række af de forventninger, man må stille til det.

Jeg tror, at det er helt væsentligt. Jeg tror endda, det er meget vigtigt, at vi nu får taget denne kulturpolitiske beslutning med dens fulde rækkevidde, og det kan vi gøre ved nu at vedtage dette lovforslag, som indeholder alle de momenter, jeg nu har prøvet på at lægge frem endnu en gang.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det er rigtigt, som kulturministeren sagde, at også fremskridtspartiet mener, at vi i allerhøjeste grad trænger til et TV 2, altså et alternativ. Men så nævnte ministeren, at grunden til, at fremskridtspartiet ikke kunne støtte det foreliggende lovforslag, var, at der ikke var 100 pct.s reklamefinansiering.

Det er rigtigt, at det er en del af grunden til det, men der er faktisk ét punkt, som vi anser for langt mere afskrækkende, og det er de mange, mange bemyndigelser, der ligger til den til enhver tid siddende kulturminister. Det er efter fremskridtspartiets mening uhyre farligt, at folkettinget giver en minister de store beføjelser, og det uanset om det er den nuværende minister eller det er en socialdemokratisk minister, eller hvad det er. Selv om de elektroniske medier, radio og fjernsyn, er kommet senere end aviserne, kan jeg ikke lade være med at spekulere over, hvor forskellen egentlig er, for ingen her i folkettinget kunne vel drømme om at foreslå, at en kulturminister f.eks. skulle udpege folk på Jyllands-Posten, B.T. eller Berlingske Tidende.

Jeg kan ikke se forskellen, og det er derfor, vi absolut kritiserer det punkt, at den til enhver tid siddende kulturminister igennem valget af de personer, der bliver udpeget, og de beføjelser og de bemyndigelser, der ligger, skal få den magt og den indflydelse, som vitterlig er tilfældet. Og det gælder sådan set, selv om vi synes, at licensforhøjelser og optagelse af nye lån o.lign. er skrækelige ting, som vi for alt i verden skal undgå. Det andet med al magt til kulturministeren, det er endnu mere afskrækkende.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):